

Forlisende tid

Lars Hougaard Clausen

Anne Marie Eriksen

Forlisende tid
udfolder på dagen sit slående vid
ved ordet, der skaber det lysende væld
i dybet i mørket, og det er et held,
at solen står op i den selvsamme stund,
velsignede fund.

Selvlysende sol,
som spejler sit inderste i en viol,
som frelseren gør det i lignelsens ord,
der vokser som græs under lyset i nord,
der bølger henover det udstrakte hvælv
som markerne selv.

Forløsende drøm,
som sporløs forsvinder i tidernes strøm,
så vandstanden stiger til ukendt niveau,
og hjertet bekender kulør og cadeau
til himmelske byer, der sejler omkring
på kloden i ring.